

Fer-ho veure

Una locució, segons el Diccionari Fabra, és una "reunió de mots que fan la funció d'un mot". Doncs, una locució adverbial, per exemple, és una reunió de mots que fan la funció d'un adverbí, i una locució verbal és una reunió de mots que fan la funció d'un verb. ¿En quins casos, però, podem dir legítimament que un conjunt o reunió de mots fan la funció d'un verb? Hi ha, això sí, una cosa segura, que no admet cap excepció (ni tan sols que confirmi la regla): en aquest conjunt de mots hi ha d'haver, necessàriament, una forma verbal Ara: conjunts o reunions de mots com, per exemple, *escriure a màquina*, *passar per la carena*, *treure el cap*, *fer punta al llapis* o *pensar en l'estimada*, ¿poden ésser considerats locucions verbals o, simplement, frases verbals, és a dir, grups formats per un verb més un (o dos) complements? Seria certament arriscat de pretendre donar una resposta segura i categòrica en tots els casos. En canvi, ens atreviríem a afirmar que en una construcció com *Vaig fer veure que no em trobava bé* el conjunt *fer veure* és una locució verbal, i que aquest mateix conjunt —o aquesta mateixa reunió de mots, dit segons la definició del Fabra—, en

una construcció com *Li vaig fer veure que s'havia equivocat*, no és cap locució verbal, sinó la simple coincidència dels infinitius *fer* i *veure*, el segon com a complement del primer.

En català, doncs, existeix, com a autèntica locució verbal, és a dir, com a conjunt de mots que fa la funció d'un verb, *fer veure*, amb un significat equivalent o afí a *simular* i *fingir*. (El Fabra se serveix de *simular* i *fer veure* per a definir *fingir*.) *Fer veure*, però, no sembla admetre (llevat, potser, d'algun cas especial) altre complement que una subordinada introduïda per la conjunció *que* o la seva representació pronominal (*ho*, *això*, *el que*). I, en aquestes construccions, creiem que és molt més viva i popular que no pas *simular* o *fingir* (forma allatinada, aquesta darrera, però que, segons Coromines, va substituir la forma més pròpia i antiga *fenyer*): frases com *Ho fa veure*: (que està malalt, enfadat, preocupat, etc.) o *Fa veure que no són*, certament, usualíssimes. No constituint una locució, *fer veure*: sol demanar un complement datiu, admet qualsevol complement acusatiu i, si aquest és una subordinada, sovint s'introdueix per com: *Li vaig fer veure la veritat*, *Ens va fer veure com la seva influència s'hi havia notat*.

Albert Jané